

Ἄπο τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς μυθιστορήματος τοῦ γάλλου συγγραφέως Ἐμμανουὴλ Γονζαλές, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, πλὴν τῶν περιεργωτάτων καὶ δραματικωτάτων ἐπεισοδίων, μεθ' ὧν ἀείποτε κοσμεῖ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ συγγραφεύς, ἔχει καὶ τὴν χάριν νὰ μεταφέρῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ἀπομεμακρυσμένην, νὰ ἐξελίσῃ πρὸ αὐτοῦ ἕτερα, ἀρχαιότερα ἤθη καὶ ἔθιμα, νὰ ἀπεικονίσῃ ζωηρότατα γνωστὰ πρόσωπα, διότι τὸ νέον μας εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα κέκτηται καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου μας μυθιστορήματος, θὰ ἐπιπροτιήσωσιν οἱ ἀναγνώσται πάντες τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Πλεμόν, ἀκατανικήτως προσελκυόμενος, προέβη κατὰ ἓν βῆμα πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣν τοσοῦτον εἶχεν ἀγαπήσει.

Διωλίσθησε βραδέως, λίαν βραδέως, κρπτούμενος διὰ τῆς χειρὸς ἐκ τῶν ἐκεῖ πεφυτευμένων ἰτεῶν πλησιάζων ὡς παιδίον, τὸ ὅποσον τρέμει μὴ ἀποπτῆ τὸ χρυσοπτέρυγον ἔντομον, ὅπερ καταδιώκει.

Ὅχι, δὲν ἀμφέβαλλε πλέον· δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ.

Ἦτο ἐκείνη· ἦτο πράγματι ἐκείνη.

Τὴν ἔψαυσ σχεδὸν ἂν ἤθελε νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρά του. Ἡ πνέουσα ἐκ τοῦ πελάγους αὔρα ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὴν ἀναπνοὴν τῆς.

Ὁ Πλεμόν συνεκράτησε τὴν ἐτοιμὴν νὰ ἐκφύγῃ ἐκ τῶν χειλέων του κραυγῆν. Ἡ Λευκὴ ἐλάλει. Ὡμίλει πρὸς τὸν ἕνα τῶν νεκρῶν, ὃν εἶχε γνωρίσει, ὡμίλει πρὸς τὴν μητέρα.

— Ἀπόδωσέ μου τον! ἔλεγεν· ἐθρήνησα, ἐξηγνίσθην. Τὸ γνωρίζεις καλῶς σύ, ἦτις τώρα δύνασαι τὰ πάντα νὰ βλέπῃς· γνωρίζεις καλῶς ὅτι τὸν λατρεύω, ὅτι αἱ νύκτες μου παρέρχονται ἐν ἀγρυπνίᾳ, ὅτι εἰς τὰ χεῖλη μου δὲν ἀνατέλλει τὸ μείδιμα. Απόδωσέ μου τον! Κάμε ὥστε νὰ μου ἀποδοθῇ. Ἐδῶ εἶνε, τὸν εἶδα. Μητέρα μου, σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι πολὺ ἐθρή-

νησα, ὅτι ἐξηγνίσθην. Ἀπόδωσέ μου τον!

Τότε ὁ Πλεμόν ἠσθάνθη τὴν κεφαλὴν του κλονιζομένην. Λυγμὸς ἀνήλθεν εἰς τὸν λάρυγγά του ἀποπνίγων αὐτόν. Δὲν ἐδίστασε πλέον.

Ἀποτόμως ἐξήλθεν ἐκ τῆς κρύπτῃς του.

Ἐκείνη ἐστράφη .. καὶ τὸν εἶδεν..

— Ἄ! εἶπε κλονιζομένην.

Αἱ ἀγκάλαι τοῦ ἀξιωματικοῦ τὴν ὑπεδέχθησαν. Ἡ καρδιά του μετὰ τοὺς σφοδρὸς παλμούς της τὴν ἀνεκάλεσαν ἐκ τῆς λιποθυμίας, ἣν προὔξενησεν αὐτῇ ἡ αἰφνίδιος ἐμφάνισις τοῦ φιλάτου της.

Ἡ συνέντευξις των ὑπῆρξεν ἄφωνος.

Τίνας λόγους ἠδύναντο ν' ἀπαγγελοῦσιν εἰς παρομοίαν στιγμὴν;

Προσέβλεψαν ἀλλήλους φρικιῶντες. Οὐδὲν ὑφίστατο πλέον δι' αὐτούς. Ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ ἀγαλλιάσει των ὑπολανθάνουσα ἀνησυχία τις. Δὲν ἐτόλμων νὰ συνέλθωσιν εἰς ἑαυτούς, προτιμῶντες ἢ πλάνη ἐκείνη, ἂν ἦτο πλάνη, νὰ λήξῃ μετὰ τῆς ζωῆς των. Χαύνωσις ἠδονικὴ τοῦ λογισμοῦ τοὺς ἐκέλει. Ἠσθάνοντο τὴν εὐφρόσυνον ἡλιθιότητα τῆς ἀναρρώσεως, ἦτις ἐπακολουθεῖ τοὺς σφοδρὸς κλονισμούς.

Πέριξ αὐτῶν ἡ φύσις ἠγαλλία. Τὸ σκιερὸν πράσινον χρῶμα τῶν ἐπιταφίων δένδρων, τὸ θρηνώδες φύλλωμα τῶν ἰτεῶν, ἡ ἐπάργυρος κόμη τῶν αἰγείρων, ἐκινούντο μετὰ τῆς αὐτῆς χαρᾶς. Ἦττον βαθύς ἦν ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων, ἦττον γλυκὺς ὁ ψίθυρος τῶν φυλλωμάτων ἀπὸ τὸ βλέμμα δι' οὐ αἱ δύο των ψυχαὶ ἀνεζήτουν ἀλλήλας συνενούμεναι.

Ὁ Πλεμόν ὑπεστήριξε τὴν Λευκὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐνῶ ἡ δεξιὰ του χεῖρ ἐκράτει ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς συντρόφου του. Αὐτὴ δὲν ἐκινεῖτο, δὲν ἐσειετο καὶ τὰ χεῖλη της, διανοιγόμενα ὑπὸ τοῦ μείδιματος τῆς ἐκστάσεως, ἀκόμη δὲν εἶχον κλεισθῆ.

Τέλος ἐλάλησεν.

Ἡ φωνὴ της ἐξήλθε μελωδική, πλήρης ἀγνώστων ἀναπάσεων.

— Μὴ φύγῃς, ἔλεγεν αὐτῷ, μείνε! Εἶνε τόσο ἐυχάριστος ἡ συνάντησις μας, Φριδερίκε, δὲν εἰζεύρω ἂν ζῶ ἢ ἂν ἔζησα. Μὴ με ἀφυπνίσῃς, φίλτατέ μου· παράλαθέ με μαζὶ σου. Δὲν θέλω νὰ σὲ ἀφήσω πλέον. Φοβοῦμαι τὴν αὔριον, φοβοῦμαι καὶ αὐτὴν τὴν παροῦσαν ὥραν. Ὅχι πλέον ἀποχαιρετισμοὶ καὶ ἀποχωρισμοὶ· ἡμεῖς οἱ δύο εἴμεθα μόνοι εἰς τὸν κόσμον. Ἐγὼ πάντοτε σὲ ἠγάπησα, πάντοτε, πάντοτε. Καὶ σὺ ἐπίσης πάντοτε με ἠγάπησες καὶ με ἀγαπᾷς ἀκόμη, ἀφοῦ ἐπανῆλθες ἐδῶ. Ὑπῆρξα παράφρων, τὸ γνωρίζεις· ὑπόθεσον ὅτι ἤμην νεαρά. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι ζῶσα. Δὲν θ' ἀποθάνω πλέον ποτέ, ποτέ!

Αὐτὸς τὴν ἤκουε καὶ ἐπληροῦτο ἡ ψυχὴ του ἐκ τοῦ ἄσματος ἐκείνου καὶ ἐκορέννυτο ἐκ τῆς ἀρρήτου μέθης. Τέλος ἀπήντησεν:

— Λευκὴ, Λευκὴ! ναί, θὰ σὲ παραλάβω, θὰ σὲ φυλάξω. Οὐδὲν πρέπει πλέον νὰ μᾶς χωρίσῃ. Τὸ εἶπες σύ, ἂν εἶνε ὄνειρον, ἄς παραδώσωμεν εἰς αὐτὸ πᾶσάν μας

τὴν ὑπαρξιν. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ θέσῃ τέρμα εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ νὰ κοιμηθῶμεν ἐδῶ τὸν ὕστατον ὕπνον, ἐπὶ τῆς γῆς ἔνθα ἤλθομεν ἀμφοτέροι νὰ προσευχηθῶμεν.

Εἴκοσι βήματα ὀπισθεν αὐτῶν, παρὰ τὸν γηραιὸν φύλακα ἐκπληκτον, δύο ἄνδρες ἴσταντο ἀκίνητοι εὐσεβάστως, μὴ τολμῶντες ἂν ν' ἀνακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους τὰς ἐντυπώσεις των μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς καὶ ὄμως λάμποντας ἐκ χαρᾶς διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, οὓς ἠγάπων. Ὁ Ζιλδὰ καὶ ὁ γέρον Λεοννέκ ἐσίγων, ἀλλ' ἡ βία πνοῆ τοῦ στήθους των ἤρκει ὅπως φανερώσῃ τὴν συγκίνησιν των.

Ἐν τούτοις ἐπῆλθεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ Πλεμόν συνησθάνθη τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον ἔνθα εὕρισκοντο.

Τρυφερώτατα εἶπεν αὐτῇ:

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν σήμερον, φίλτατη μου. Αὔριον θὰ σ' ἐπνεύρω, αὔριον... καὶ διὰ παντός!

— Νὰ ἀποχωρισθῶμεν! ἐπανέλαβεν αὐτὴ φρικιῶσα.

Ὁ Πλεμόν ἔδειξεν αὐτῇ τὴν θάλασσαν.

Ἐκείνη τὴν παρετήρησε μετὰ τρόμου. Ἐμελλε καὶ πάλιν ὁ Ὠκεανὸς νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὸν μνηστῆρά της;

Δειλὴ συνεσφιχθη πλησίον του, ἐκρεμάσθη εἰς τὸν βραχιονά του. Εἶδε πέραν ἐπὶ τῶν κυμάτων ταλαντευόμενον τὸ τορπιλοβόλον εἰς τὸν ὄρμον.

— Εἶνε τὸ 29; ἠρώτησε μειδιῶσα.

— Ναί, τὸ 29, ἀλλ' ὄχι ἐκεῖνο... τὸ τότε, εἶνε ἄλλο. Τὸ πρῶτον ἐξηφανίσθη, ὅπως αἱ λύπαι μας· αὐτὸ εἶνε τὸ σκάφος τοῦ ἔρωτός μας.

Τότε λίαν σιγὰ ἡ Λευκὴ διετύπωσε μίαν ἐπιθυμίαν:

— Ἄκουσε, διατί ν' ἀποχωρισθῶμεν; Παράλαθέ με, θὰ σὲ ἀκολουθήσω. Ὅθ' ἐκτελέσωμεν ἐκ νέου τὸ πρῶτόν μας ταξιδίον.

Ἡ θάλασσα θὰ μᾶς λικνίσῃ καὶ πάλιν ὄμοῦ, ὄμοῦ πάλιν θὰ ἴδωμεν τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ἀστέρας. Θέλεις;

Ὁ νέος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρνηθῆ. Ἐπὶ τέλους τίς ἠδύνατο νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύσῃ; Δὲν ἦτο κύριος ἐπὶ τοῦ πλοίου; Εἰς Λοριὰν ἔπρεπε νὰ χωρισθῶσιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας πάλιν. Ἀλλὰ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἂν ἤθελε κόψει κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν κοινὴν αὐτῶν εὐφροσύνην, ἦτο ὡς νὰ ἐπανέπιπτε πάλιν εἰς τὸ πένθος. Ὅσοι δὲ ἔζησαν ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὰ δάκρυα τῆς ἀπουσίας, δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι τὴν ἰδέαν τοῦ χωρισμοῦ, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν.

Συμφώνησαν τότε νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ Λευκὴ εἰς τὴν ἔπκυλιν, ὅπως προετοιμασθῇ διὰ τὸν βραχὺν διάπλου καὶ νὰ ἐπανέλθῃ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Λεοννέκ, ὅστις ἔμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν ἐκ Λοριὰν εἰς Βάννην.

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφη.

Εἶδε τὸν Ζιλδὰ καὶ τὸν σύντροφόν του ἀκινήτους καὶ ἀφώνους ἱσταμένους εὐσεβάστως εἰς ἀπόστασιν τινὰ. Προσεκάλεσε τὸν ναύτην.